

vingende Grunde herfor; i Udvalgets Betænkning kom da og-
aa til at foreligge en Mindre-
alsudtalelse i denne Retning, me-
dens Udvalget som Helhed ikke
vilde udtale sig om Sagen, da
Spørgsmaalet om uægte Børns
Retsstilling ikke ligger for i det-
te Lovforslag.

I Stedet for den nævnte Regel
giver Forslaget den Regel, at naar
en Mand besvangrer sin Forlo-
vede og Forlovelsen derefter op-
hæves under saadanne Forhold,
at han maa antages væsentlig at
bære Skylden for Ophævelsen,
skal han betale hende en passen-
de Erstatning for den derved for-
voldte Forstyrrelse i hendes Stil-
ing og Forhold; dog kan der ik-
ke paalægges en Mand saadan
Erstatning, medmindre han ved
Besvangrelsen var fyldt 21 Aar
(den Alder, der er tænkt som den
fremtidige Fuldmyndighedsalder
og for Mænd Minimumsalder for
indgaaelse af Ægteskab).

Endvidere giver Forslaget den
nye Regel, at naar en Forlovelse
hæves under saadanne Forhold,
at Skylden for Ophævelsen maa
antages væsentlig at paahvile den
ene Part, er denne pligtig at yde
sin Forlovede Erstatning for Tab,
der er lidt ved de Forholdsreg-
ler, som med Føje er truffet med
det forestaaende Ægteskab for
Øje. Der vil altsaa her efter Om-
stændighederne kunne blive Tale
om Erstatning ogsaa fra Kvinden
til Manden, men ingen bliver er-
statningspligtig uden at være
fyldt 21 Aar eller have haft For-
ældres, Værges eller Kurators
Samtykke til Forlovelsen.

Betingelserne for Ægteskab.
Efter den nugældende Ret kræves
til Ægteskabs Indgaaelse en Mini-
mumsalder af 20 Aar for Man-
den, 16 Aar for Kvinden, fra hvil-
ken Regel dog kan gives Dispen-
sation. Forslaget sætter Alderen
op til henholdsvis 21 og 18 Aar
ud fra den Betragtning, at det er
uheldigt, at Parterne har naaet en
noget større aandelig og legem-
lig Modenhed, før de indgaar Æg-
teskab. For Mandens Vedkom-
mende vil Aldersgrænsen falde
sammen med den paatænkte
Fuldmyndighedsalder, for Kvin-
dens Vedkommende med Opnaa-
elsen af personlig Myndighed.
Udvalget har billiget dette, idet
man dog pegede paa, at denne

Aldersforhøjelse navnlig for Kvin-
dens Vedkommende vil paakræve
Dispensation i større Omfang end
tidligere. Selve Forslaget siger in-
tet herom, men i Motiverne udtal-
es det, at Forhøjelsen selvfølge-
lig vil bevirke, at Betingelserne
for at give Dispensation maa bli-
ve lempeligere, og at den ikke bør
nægtes Mænd mellem 20 og 21
Aar og Kvinder ialfald mellem 17
og 18 Aar.

Den, der er under 21 Aar (nu
25 Aar), maa ikke indgaa Ægte-
skab uden Forældrenes Samtyk-
ke eller Værges eller Kurators
Samtykke, hvis begge Forældre er
døde eller af særlige Grunde, f.
Eks. Sindssyge, ikke kan afgive
Erklæring. Nægtes Samtykke,
kan Overøvrigheden (ikke som nu
Underøvrigheden) paa Begæring
give Tilladelse til Ægteskabets
Indgaaelse, hvis der ikke er skel-
lig Grund til Nægtelsen.

Et Spørgsmaal, der har været
særlig Genstand for vidtløftige
Forhandlinger og Undersøgelser
indenfor Kommissionen, er det,
om man paa nogle Punkter skul-
de skærpe Ægteskabsbetingelserne
ved at forbyde, at Ægteskab
indgaas af Personer, der lider af
forskellige smittefarlige og arve-
lige Sygdomme. Ved Udarbejdelsen
af et Lovforslag som det fore-
liggende maa Bestræbelserne væ-
re rettet paa den ene Side at
styrke Ægteskabsinstitutionens
Autoritet ved en vis Styrke i
de Regler, hvormed det omgær-
des, paa den anden Side at tage
fornødent Hensyn til Individernes
Frihed. Bliver Ægteskabsbe-
tingelserne for strenge, er der al-
tid Fare for at opnaa det modsat-
te af den tilsigtede Virkning, idet
man da udsætter sig for at drive
Parterne til Forbindelser uden for
Ægteskab. Og hvor Spørgsmaa-
let kommer frem om et muligt
Forbud paa Personer med visse
Sygdomme, kan man ikke være
blind for, at strenge og vidtræk-
kende Forbud ganske vist kan
hindre en Del Ægteskaber, men
ikke kan hindre Parterne i at av-
le Børn, der saaledes vil blive
sat i Verden under uheldige For-
hold, end hvis Forældrene var
gifte. Kommissionen har raad-
ført sig med forskellige Autori-
teter paa Lægevidenskabens Om-
raade m. H. t. ved hvilke Syg-
domme, der kunde være Grund

til at opstille Forbud paa Grund
af særlige Farer for Ægtefællens
eller Afkommets Sundhed. Om
Kommissionen i Forslagets §§ 10
og 11 har naaet et tilfredsstillen-
de Resultat, derom vil der sikkert
rejse sig en stærk Diskussion.
Men det er altid vanskeligt at
ramme en praktisk brugbar Re-
gel, der tilfredsstiller alle, navn-
lig naar der skal lovgives paa et
helt nyt Omraade.

Forslaget har kun medtaget
nogle faa af de Sygdomme, som
der kunde være Tale om at ind-
befatte under et Forbud, idet det
har indskrænket sig til at give
Regler for Personer, der er sinds-
syge eller aandssvage i højere
Grad samt Personer, der lider af
Kønssygdom eller Epilepsi, men
derimod ikke har givet særlige
Regler for Personer lidende af
medfødt Døvhed, Alkoholisme,
Tuberkulose o. s. v.

Forslagets § 10 bestemmer, at
den, som er sindssyg eller som
er aandssvag i højere Grad, ikke
maa indgaa Ægteskab. Efter den
nugældende Ret kræves blot, at de
Personer, der vil indgaa Ægte-
skab, har „Fornuftens Brug“, d.
v. s. er i Stand til at afgive en
Viljeserklæring om at ville ind-
gaa Ægteskabet, hvilket baade
sindssyge og aandssvage Personer
vil kunne være i Stand til.

Men der kan tænkes Tilfælde,
hvor Omstændighederne kan tale
for, at der ikke nægtes den sinds-
syge Tilladelse til Ægteskab, f.
Eks. naar der efter vedkommen-
des Alder ikke kan ventes Børn
i Ægteskabet, eller naar en Sinds-
sygdom kun har frembudt Symp-
tomer indenfor en ganske be-
grænset Del af Forestillingsom-
raadet, og § 10 siger derefter vi-
dere, at Kongen eller den, han
bemyndiger (Justitsministeriet)
dog skal kunne tillade en sinds-
syg at indgaa Ægteskab, naar det
efter indhentet Erklæring fra
Retslægeraadet skønnes, at det un-
der Hensyn til Sygdommens Art
og den ringe Fare for sygeligt Af-
kom samt Partens Evne til at
bedømme Ægteskabets Betydning
er forsvarligt, at saadant Ægte-
skab indgaas. Denne Adgang til
Dispensation er tilraadet af nog-
le af de sagkyndige Sindssygelæ-
ger, der er raadspurgt i alle tre
Lande, medens andre har tilraa-
det et absolut Forbud mod sinds-